

недоліки: нестабільність цін на матеріальні ресурси, порушення умов договорів з боку постачальників);

б) об'єднання інвестиційних ресурсів (переваги – розподіл ризиків у разі можливих втрат; недоліки: відсутність механізму реалізації податкової, амортизаційної, інвестиційної та кредитної політики, високий ступінь відповідальності національних інвесторів перед іноземними і навпаки).

Як показують дослідження, основними причинами, що гальмують розвиток спільного підприємництва в Україні, знижують ефективність його функціонування, слід вважати: економічну та правову нестабільність в країні, відсутність чіткої політики сприяння розвитку пріоритетних напрямків функціонування СП з боку держави, необхідність удосконалення правових і економічних важелів регулювання діяльності СП. З метою усунення цих причин Україна повинна створити сприятливий інвестиційний клімат за допомогою таких методів, як податкові, фінансові та не фінансові стимули; забезпечення необхідними факторами виробництва тощо.

1. Закон України «Про режим іноземного інвестування» від 25.04.1996р. зі змінами і доповненнями. 2. Лилик І.В. Регіональні особливості визначення ефективності спільних підприємств (на прикладі Львівської області)// Лилик І.В. – Львів.політехн.ін-т. Вісник.- Львів, 1998. №268. Україна на етапі національного відродження.-с.41. 3. Журнал «Економічний аналіз». Випуск 2 (18), 2008р.-с.171.

М.М. Левко

студ. групи

Науковий керівник – ст. викл. каф. ММП Гончар М.Ф.

КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНІСТЬ РЕГІОНІВ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Глобалізація як процес – це результат розвитку продуктивних сил та інтернаціоналізації усіх сфер суспільного життя, встановлення безпосередніх більш-менш сталих зв'язків між суб'єктами різних країн, внаслідок чого виробничий процес в одній країні стає складовою частиною процесу, який відбувається в інтернаціональному або світовому масштабах. Глобалізація, що є об'єктивною реальністю розвитку

світового господарства декількох останніх десятиліть, стала причиною істотних трансформацій світової економіки. Наслідки господарської глобалізації істотно впливають на розвиток кожної країни світу як в економічній так і в політичних сферах, зумовлюючи якісне перетворення регіонів як важливих складових формування держави на окремих суб'єктів міжнародної діяльності.

Отже, глобалізований регіон, за визначенням одного з дослідників цього явища Яремко Л.А., уособлює собою економічну територію, що здійснює регулярні господарські зв'язки із зарубіжжям, які стають суттєвим чинником її соціально-економічного розвитку. [1].

На думку знаного зарубіжного фахівця з питань конкурентоздатності М. Портера, конкурентоспроможність регіону визначається лише продуктивністю використання ресурсів [2]. Потрібно звернути увагу, що за умов посилення інтеграційних процесів наявність в регіоні корисних копалин або присутність надлишкової робочої сили більше не є суттєвими конкурентними перевагами, адже лібералізація міжнародної торгівлі, наслідками якої є послаблення бар'єрів в пересуванні капіталів, інформації, робочої сили, товарів та послуг, дає змогу швидкого доступу до цих ресурсів за умов необхідності. Відповідним чином зменшується економічна відстань між ресурсами не лише регіонів, а й самих держав, оскільки зменшуються витрати на транспорт та зв'язок. За таких обставин присутність регіонів в новому конкурентному середовищі значно зменшує значення традиційних конкурентних переваг, що мали суттєве значення на початкових етапах розвитку процесів глобалізації. Нові умови потребують ефективного використання внутрішніх ресурсів та фокусування зусиль влади та бізнесу у напрямі активізації зовнішніх зв'язків. З урахуванням тенденцій і потреб сьогодення регіон більше не може покладатись на внутрішній ринок, адже він місткий і більше не є значною конкурентною перевагою, зважаючи на процес лібералізації світової торгівлі. Як приклад, південно-західні землі Німеччини (Баден-Вюртемберг та Баварія), західні землі Австрії, північна Італія та деякі кантони Швейцарії мають більше господарчих зв'язків між собою, ніж з відповідними регіонами в межах своїх країн. Економічна доцільність та ефективність такого співробітництва підтверджується високим рівнем економіко-соціального розвитку даних територій порівняно із іншими регіонами цих держав. Світовий досвід говорить про те, що регіони, незалежно від того, чи належать вони до складу унітарної чи федеративної держави, не є суб'єктами міжнародного права і не можуть вести самостійну зовнішню політику, проте масштаби регіону є оптималь-

ними для розвитку зовнішніх зв'язків у галузі торгівлі, інвестицій, туризму, науки, культури, транспорту та інше.

З метою забезпеченні конкурентоспроможності перед регіонами сучасної України постає низка нагальних завдань, зокрема: розробка регіональних інвестиційних проектів з активним залученням підприємств регіону, налагодження міжнародних зв'язків регіонів з іншими країнами та їх регіонами або міжнародними компаніями, які зацікавлені в інвестуванні коштів в українські регіональні проекти, прийняття на загальнодержавному рівні законодавчих актів, які б сприяли розвитку привабливого інвестиційного клімату в регіонах [3]. Засобом підвищення досягнення рівня конкурентоспроможності регіону за рахунок співробітництва з іншими географічно близькими регіонами можуть бути наступні заходи: взаємне сприяння розвитку міжнародних транспортних зв'язків та логістики, в тому числі співробітництво крупних морських та річкових портів в галузі контейнерних перевезень та сполучень; проведення міжнародних виставок, ярмарок, нарад та робочих зустрічей; розробка та впровадження спільних міжрегіональних програм захисту навколишнього середовища; співробітництво у сфері обміну інформацією та телекомунікаційних технологій; сприяння розвитку культурних та етнічних спільнот; сприяння інноваціям шляхом спільної діяльності в галузі досліджень та розробок, створення технопарків, університетського співробітництва, взаємодії в галузі сучасних бізнес-досліджень.

Формування ефективної регіональної політики з урахуванням викликів глобалізації, врахування її як важливої складової у зовнішньоекономічній стратегії сучасної України – нагальна потреба часу. Вирішення питань посилення конкурентоспроможності національних регіонів в умовах глобалізації потребує подальшого наукового опрацювання із вивченням зарубіжного досвіду, застосуванням теоретичних доробків аналітиків-науковців та досвіду фахівців у сфері зовнішньоекономічної діяльності та зовнішньої торгівлі.

1. Ярємко Л. Глобалізований регіон, Економіст. – 2007. – № 5. – с. 54-57. 2. Портер М. Международная конкуренция: конкурентные преимущества стран. – М.: Дело, 1994. – 784 с. 3. Симоненко В. Інвестиційна політика – регіональний аспект, Економіка України. – 1996. – №4. – С.33-38.